

DÖBRENTAI KORNÉL

Helybengalopp

EGY SCHÉNER-HUSZÁRRA

Együltében lovasroham, egyedültében hadiárva,
egy Schéner-huszárvágtat kócsörényű helyben-lovon,
s oly iramban, ahogy a Föld kiforog alóla, gerjed
benne az igyekezős várakozás, de mint a Zápolya-késedelem
pang a gyorsulása, állóharchban vesztegelve,
csetepatékban magaherdálón öltre menve
a döntő csatába soha nincsen érkezése; naplemente
megülte atilláján fénypázmákból a paszománt,
megannyi aronyhordalékkal kanyargó ciráda,
megnyúzott testén bőr helyett egynyári zsávollyá
sarjadt a hámszövet, s a zsinórozás immár
a nedvedző nyers hús ábrándtalan cicomája,
egyszerre feltámadási kötözött sonka s vitézkötéses
eszme ez a harcmezők vérüledékes gyöngyharmatában
pácolódó áldozati regruta, huszárbojtár,
ki rúgtat kócsörényű helyben-lovon, bolyong
lélekzése isten-pozdorjás kozmikus ködében,
visszafordulni hová, előre meg nincsen, a köztes
létben, égtől távol, földtől innen hibádzik
a távlat; elmocsarasodik a lidérc-kék háttér
akvarellje, hintalovon elgaloppozott portyák
emléke Lehel-kürtnyi bő csöndfoglatban, a Gold
Medál, verőfénnyel vesztén, önméztő után-izzása már
hanyatló alkonyatnak, de hová tűnt a kökényszínű
mente? Hetykén rákanyarintotta a csonthéjas halálra,
viselje az a lét-emlékektől elcsigázott, zupás
próbabábú, csak az élet csupasz, az önnön telt
meztelenségétől átszellemült, a kölykedző kedvtől
szertelen; bagaria-gyásszal adjusztált a huszár
csizmája, rajta se sarkantyú ösztöke-szarva, se sátánpatkó

*Isten iránti nógatásra, a csákó forgója
pokol-lobos fájdalomgöb, holdtölte-kövér kín,
amelytől epilepsziás görcsben fetreng a tenger
s homoki végvár a test, hullámsírban gyatra sár...*

*És a feketére aszott álszíjba, mintha hámba,
beléfszül a vitéz úr, döltyös délcegen, felszerszámozva
hát a bátorsága, ereiben a rum rubint kanócán fűrge
iramlással végigfut a gyúlán, hogy az önveszejtő attackhoz
az ihlet meglegyen, ám, ha öröklötten gyáva s nem játék
a félsze, lehetne még kordéhajtó, kétkerekű lomha
türelemmel vagy hatlovas hintón feszítő parádés
kocsis, parancsolt-puccosan, ki elegánsan hajt be
egy silány-esélyű megmaradásba, bár számára
nem idénymunka az itt-lét, inség nevelte huszár,
ki önmaga gebe-táltosa is, ám nem téved
kentaurságba botorul, ládd, mi, telivér balekok
el így lovanunk, tekintetes Ady Endre úr, mindig
átesve, mert átejtve a ránk rótt Ráró túloldalára,
ott Tejút-gyaloglunk bakahuszárként botorka-mód,
míg a közös álmodozástól túros nem lesz a háta;
üresen fényeskedik az ülepcsiszatolta nyereg,
seggragyogás, annyi meddő koptatás után rituális kaptatás
a hegyoromnak minősített szakadékba le, ahol
még a rigófütty is jajszó, amikor a mesebeli
pogácsa lényegünk sivataggá megőrölt,
homokóra-ütemű földfogyatkozása, amikor
emberi arcunk nem tudjuk levedleni többé,
amikor oltárterítő vagy lótakaró borítja
a maszkot s a fakard: feszület vagy fejfa; a huszárnak
nincs több szerep-álma, átugrat a sívár kiszenvedésen,
az élet elől újjászületni lóhalálában
trappol vissza egy üde hősi halálba,
s a maskara-test nyűtt rongya alól a lélek kidereng.*